

vendigvis medføre, at der paa det Finanslovsforslag, hvor denne Reservefondshenlæggelse finder Sted, kommer et Under-skud svarende til Henlæggelsen, hvis man benytter dette Beløb. Den højtærede Finansminister ryster paa Hovedet, men han kan dog ikke benægte, at naar man opfø-
rer 2 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. som Udgiftspost, saa stiger dermed Udgiftsbudgettet. Saa maa den højtærede Finansminister føje en Versurpost til paa en eller anden Maade for at bringe Balance i Sagerne. Men det erklærede den højtærede Finansminister, at han ikke vilde gøre.

Jeg spurgte dernæst om den særlige Kassebeholdning, og vi fik at vide, at det er Hensigten, at der fremtidig skal skabes en særlig Kassebeholdningsdel, over hvilken der kun skal kunne raades gennem særlig Beslutning. Hvad er Hensigten hermed, hvis den ikke er at gøre det vanskeligere at raade over denne Del af Kassebeholdningen? Det kan ikke være andet, det maa være Hensigten at gøre det vanskeligere for Rigsdagen at komme til at raade over denne Del af Kassebeholdningen end over den anden Del. Dette vil, fritaget for en hvilken som helst Omskrivning, ganske simpelt sige dette, at man skal stille en Del af Kassebeholdningen saaledes, at Landstinget faar en større Myndighed over den, end det ellers har over Bevillingerne paa Finansloven. Folketinget skal gennem Bestemmelser af denne Art miste sin overvejende Myndighed paa Finansloven. Det er mig forstaaeligt, at Højre har villet stille Krav om en saadan Ordning som Betingelse for at gaa med til Skatteforliget; det har for sin Villighed tilkøbt sig en finansiel Myndighed, som det ikke har haft, siden det raadede gennem Regeringen. Men det er mig ubegribeligt, at man her i Folketinget frivilligt afgiver noget af det, som altid har været anset for Folketingets kosteligste konstitutionelle Gode, dets finansielle Ret.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg har ingen Grund til at fortsætte Forhandlingen yderligere; da jeg ikke skønner, at de Betragtninger, jeg fremkom med, virkelig ere blevne imødegaaede.

Det ærede Medlem for Københavns Amts Valgkreds (K. M. Klausen) bad mig om at stille til Rigsdagens Raadighed nogle Beregninger over, hvor meget Reservefonden og Kassebeholdningen vilde vokse efter dette Lovforslag. Der forlanger det ærede Medlem virkelig meget mere af mig, end enten jeg eller nogen

anden Finansminister kan yde. Her er slet ikke Tale om Beregninger. Der er intet Menneske, der kan beregne, hvorledes Statens Indtægter ville gaa ind i Finansaaret 1913—14 — det er jo det, det her drejer sig om. Konjunkturerne kunne være fuldkomment forandrede, alt kan staa ganske anderledes end nu. Selvfølgelig kan en Finansminister, hvis han har Lyst dertil, stille en Gætning op i saa Henseende, men mere end en Gætning kan det heller aldrig blive.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) bliver ved at hævde, at det var uanset, om Aaret var godt eller ikke, at disse Henlæggelser skulde finde Sted. Jeg forstaar imidlertid ved et godt Aar et Aar, hvor ens Indtægter ere gaaede ind stærkere end normalt, og kun hvis man har haft et saadant Aar, blive disse Henlæggelser at foretage.

Det ærede Medlem talte om det urimelige Forhold, der kunde fremkomme ved Svingningerne i Overskuddet af Statsbanerne. Jeg ser ikke, hvad urimeligt der er i det. Statsbanernes Konjunkturer gaa jo ikke den modsatte Vej af andre Konjunkturer. Er der Stigning i Statsbanernes Indtægter, vil der ogsaa normalt være det i Statens øvrige Indtægter, i Toldindtægterne f. Eks.; det plejer gerne at følges ad, der fremkommer ikke særlige og mærkelige Resultater paa dette Omraade.

Det ærede Medlem (Rode) blev ved at lægge mig, om ikke i Munden saa i Tanken, at det, jeg vilde, var, at vi skulde indskrænke os. Jeg har ikke talt om, at vi skulde indskrænke os; jeg har talt om, at vi skulde indrette os paa kun at opbruge den normale Indtægtsforøgelse fra det ene Aar til det andet og opspare Resten; det kalder man hverken i det daglige Liv eller i Statshusholdningen at indskrænke sig. Det, jeg vil, er ikke, at vi skulle indskrænke os; det, jeg vil, er, at vi skulle gaa frem, men ganske vist ikke for rask, gaa frem med en vis Varsomhed, saaledes at vi ikke glemme at styrke vor finansielle Situations Position til, naar en Gang de onde Tider komme.

Med Hensyn til Udgifterne til de offentlige Arbejder synes jeg, at det næsten lykkedes det ærede Medlem og mig at naa til en vis Forstaaelse med Hensyn til Finanslovens § 27. Det ærede Medlem havde jo medregnet Udgifterne til offentlige Arbejder, men det var netop de samme Udgifter, jeg talte om, og for hvilke jeg har skabt den omtalte Ventil. Naar det ærede Medlem vilde sige, at der var